

derfor gik over til Dagsordenen, saa er jeg overbevist om, at man vilde have sagt: Nei, lad os saa meget heller blot og bort vise Sagen tilbage til Udvalget til fornøjet Prøvelse. Som sagt, jeg tror, at hvad enten vi gaa den ene eller den anden Vej, gjøre vi ikke vore Modstandere tilpas, og jeg vil derfor tilraade, at vi blive staaende ved det af mig stillede Forslag.

Conseilpræsidenten og Finantsministeren (Strup): Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, vil dog neppe have overhørt, at jeg før, da jeg havde Ordet, udtrykkelig udtalte, at, naar en Tilbagevisning til Udvalget kun fandt Steb, fordi man ikke fandt, at Udvalget havde anvendt tilstrækkelig Tid, Flid og Dygtighed paa at løse en Opgave, saa var det Noget, jeg maatte anse for at være Regjeringen fuldstændig uvedkommende, for at være en Sag mellem Thinget og dets eget Udvalg, men at det stillede sig ganske anderledes, naar Tilbagevisningen til Udvalget blev støttet paa Grunde, som ikke vare disse, men paa Grunde, der ikke i fjerneste Maade vedkomme Udvalget og Udvalgets Gjerning. Jeg tror ikke, at den ærede Forslagsstiller paa nogen Maade kan hævde det, som han udtalte, at der kun bliver stemt om selve denne Sag, nemlig om Tilbagevisning til Udvalget, og at der ikke bliver stemt om Tilbagevisning af de af den ærede Forslagsstiller angivne Grunde; jeg tror det ikke, lige saa lidt som, naar en Dagsorden er tillet, der kun stemmes om Ordlyden og ikke om Motiveringen, ellers vilde det være fulkommen meningsløst at tilbagefende Sagen til Udvalget, for at Udvalget kunde afhjælpe Mangelen paa enhver finantsiel Plan for den nærmeste Fremtid. Heldigvis foreligger det nu trykt, hvad den ærede Forslagsstiller udtalte — det gjorde det ikke før. Er det den Mangel, Udvalget skal afhjælpe, eller er det for, at Udvalget skal nærmere undersøge, om det Forhold, hvori dette Thing staaar til den hitherede nuværende Regjering, tilsteder, at man kommer frem med en samlet Jernbaneplan, er det det, Udvalget skal undersøge? Eller er det det tredie af mig angivne Moment, at det skal undersøge, om og hvorvidt man kan træffe en saadan Overenskomst med de private Jernbaneselskaber, saaledes, som den ærede Forslagsstiller angav? Jeg gad nok spørge, om der vilde være nogensomhelst Mening i en Tilbagevisning til Udvalget med den Begrundelse, som den ærede Forslagsstiller gav? Derfor den ærede Forslagsstiller vil have forstaaet Tilbagevisningen til Udvalget paa den Maade, som han angiver det i Dag, saa vilde det være nok at begrunde den derpaa, at man savner tilstrækkelige Oplysninger, at Udvalget ikke havde fremskaffet Oplysning om det og det, og at Udvalget ikke havde overveiet det og det Spørgsmaal. Men hvad har saa hele den øvrige Be-

grundelse med Tilbagevisningen at gjøre? Jeg tror ikke, at den ærede Forslagsstiller paa nogen Maade kan hævde det Standpunkt, som han nu i Dag søger at godtgjøre, at han havde til Hensigt at indtage igaar. Jeg var tilstede igaar, da den ærede Forslagsstiller udtalte sig, og jeg var intet Dieblik i Tvivl om den rette Forstaaelse af det Forslag, som den ærede Forslagsstiller fremkom med, og efter min Overbevisning den eneste rette Forstaaelse, da Forslaget blev tillet. Din end den ærede Forslagsstiller nu vil søge at bortforklare denne Forstaaelse — et Forsøg, som jeg overlader til ham — tror jeg dog, at den ærede Forslagsstiller forgyvdes vil søge at føre noget Bevis for, at det og kun det laa i hans Forslag. — Jeg hævder altsaa fremdeles, at den Opfattelse af Forslaget, som Indenrigsministeren gjorde gjældende igaar, og som jeg for mit Vedkommende gjorde gjældende i Dag, er den eneste mulige. Jeg indrømmer, at den ærede Forslagsstiller har Lov til at fortolke sine Udtalelser paa en anden Maade. Den ærede Forslagsstiller kan sige: Jeg mente ikke det dermed. Men den ærede Forslagsstiller vil ikke kunne berygte sine Udtalelser igaar den Karakter, som de utvivlsomt havde. Det forekommer mig ogsaa, at den ærede Forslagsstiller nu, da han sidst havde Ordet, var saa velvillig — eller maaske saa uforsigtig — i en enkelt Vending, i et enkelt Udtryk fuldt ud at stadfæste min Formening om, at det ikke er de manglende Oplysninger, som her ere Hovedsagea, idet den ærede Forslagsstiller selv udtalte, at han jo selvfølgelig ikke vilde kunne stemme for eller foreslaa en Dagsorden, som henviste Sagen til denne Regjerings fornøiede Overveelse. Det forekommer mig, at denne Yttring af den ærede Forslagsstiller, da han sidst havde Ordet, staaar i saa fuld Overensstemmelse med den Forstaaelse af hans Udtalelse, som jeg har gjort gjældende, at jeg kun kan takke ham derfor; idet han især søgte at bortforklare Betydningen af sine Udtalelser igaar, blev den yderligere staaet fast ved denne lille Yttring.

G. Koch: Jeg kommer naturligvis til at overlade til det ærede Medlem selv at bedømme, hvad han anstændigvis kan gjøre, men han maa tillade mig ogsaa at have en Mening om, hvad der anstændigvis kan lade sig gjøre, ogsaa naar han er aktiv, og jeg finder mig saa meget mere opfordret til at hævde denne Berettigelse for mig til at bedømme hans Motiver og hans Handlemaade, som han atter, da han sidst havde Ordet, kom tilbage til den forøvrigt tilbageviste Insinuation mod Udvalgets Medlemmer, at de havde ladet sig lede af lokale Interesser. Det ærede Medlem kom atter tilbage dertil og sagde, at det var det Jarlige ved det private Initiativ i Jernbanesager, at Ingen her kunde frigjøre sig for de lokale Interesser. Jeg mener, at selve det Arbejde, der